

Protocol visie op omgaan met kinderen

Normen en Waarden

Ieder kind is uniek. Trots heeft een christelijke grondslag en wil het kind graag de christelijke waarden en normen voorhouden die we kennen uit de Bijbel:

liefde en respect voor elkaar
vriendelijkheid
elkaar helpen
vergeven
eerlijk zijn
geduldig zijn
mildheid
trouw
tederheid
zelfbeheersing.

En de ander lief hebben zoals jezelf lief gevonden wilt worden.

Tevens zijn dit ook de normen en waarden die de medewerkers gebruiken in de communicatie richting elkaar, de ouders en richting de kinderen. Kinderen hebben het meeste baat bij het zien van het juiste voorbeeld. Dus hoe je je zelf gedraagt als pedagogisch medewerker of als opvoeder is zeer belangrijk.

Grenzen

Als Trots willen een veilige en vertrouwde sfeer creëren waaruit het kind in zijn eigen tempo zijn eigen mogelijkheden en grenzen kan ontdekken. Daarbij is het belangrijk dat een kind leert wat er van haar verwacht wordt. Dit leren zij door ons voorbeeld te volgen, maar ook door te zoeken waar de grenzen precies liggen.

Kinderen en vooral peuters ontwikkelen zich onder andere in hun omgang met andere mensen. Wij zorgen daarom dat de kinderen voldoende aandacht krijgen van de vaste pedagogisch medewerksters op de groep om zo van ons te leren. Verder leren de kinderen delen, samen spelen en ontwikkelen weerbaarheid in het zelf oplossen van kleine conflicten. Wij geven de kinderen voldoende ruimte om zowel zelfstandig als samen te leren spelen.

Kinderen overzien vaak de gevolgen van hun eigen nog gedrag niet, bijvoorbeeld dat iets gevaarlijk of onprettig is. Zij hebben daarom begrenzing van buitenaf nodig. Deze grenzen worden consequent aangegeven door de pedagogisch medewerker.

Positief en negatief gedrag

Kinderen worden door een positieve benadering gestimuleerd tot ontwikkeling. Wij leggen de nadruk op het positieve gedrag van het kind en geven complimenten voor het resultaat maar bovenal voor de inspanning. De inspanning is belangrijker dan het uiteindelijke resultaat. Dit zorgt ervoor dat kinderen gestimuleerd worden in het blijven proberen en oefenen.

Een positieve opvoeding, met veel complimenten en positieve feedback, is goed voor het zelfvertrouwen van het kind en voor jullie band. Vooral bij jonge kinderen is dit belangrijk. Wij hanteren ook een beloningssysteem, waarbij het kind bijvoorbeeld stickers plakt om een doel te bereiken (potje plassen). Bij kinderen die veel negatieve aandacht vragen werken wij ook met een beloning sticker systeem om het positieve gedrag te benadrukken.

Bij negatief gedrag of aandacht stellen we consequent grenzen. De pedagogisch medewerkers schreeuwen niet tegen de kinderen maar verlagen en verheffen zo nodig wel onze stem. Als we corrigeren benoemen we gewenste gedrag en houden we oog voor de unieke persoonlijkheid van ieder kind.

Als voorbeeld uit de praktijk:

Pietje blijft niet goed op zijn billen zitten en gaat staan op de bank tijdens het eten. Dit is gevaarlijk omdat hij dan kan vallen. De pedagogisch medewerker zegt dan tegen het kind: "Pietje ga maar op je billen zitten anders kun je van de bank afvallen"

En niet: "Pietje je mag niet op de bank staan, ga zitten"

Voor kinderen is het belangrijk uit te leggen waarom iets niet mag of waarom iets gevaarlijk of onprettig is. En daarbij het op een positieve manier te brengen dus niet "je mag niet rennen op de groep" maar wel "wat doen we op de groep? Juist ja, lopen". Of "doe de baby maar aaien in plaats van slaan anders doet het pijn" i.p.v. alleen te roepen "Niet de baby slaan".

Alternatieve bieden

Daarnaast hebben veel kinderen baadt bij het krijgen van alternatieve. Kinderen die vaak straf krijgen leren dat zij dit gedrag niet mogen laten zien als je als opvoeder in het zicht bent van het kind en wanneer de pedagogisch medewerker of ouder uit het zicht bent zullen zij toch weer het verkeerde gedrag laten zien. Als voorbeeld: Een kind tekent op de muur wat niet mag. Je kunt het kind dan direct daarvoor straffen of een alternatief aanbieden zodat hij het op de goede manier aanleert. Dit kun je in dit geval doen door het geven van een groot stuk papier of behang waar het kind wel op kan tekenen. Er wordt hier wel duidelijk bij benoemd dat het dus niet de bedoeling is dat het kind op de muur tekent maar dus wel op een vel papier mag tekenen (alternatief). De volgende keer zal het kind dan sneller het alternatief gebruiken dan het verkeerde gedrag.

Straffen in de praktijk

Wees zuinig met straffen

Wees zuinig met straffen. Straffen heeft alleen zin als het kind daardoor begrijpt wat hij fout heeft gedaan, als het ongewenste gedrag hierdoor wordt afgeleerd en als het kind oud genoeg is. Natuurlijk is straf soms onvermijdelijk. Maar wees er altijd zuinig mee. Al was het alleen, omdat de straf zelf dan zo gewoon wordt dat het kind er zich op een gegeven moment niets meer van aantrekt.

Wat wil je bereiken?

Bij een peuter die constant zijn grenzen aan het verleggen is kun je als je wilt, de hele dag mopperen en straffen. Maar dat wil je niet. Stel prioriteiten. Wat vind je nu écht belangrijk, wat zijn jouw grenzen? Wees vooral consequent.

Kinderen leren vooral van hun opvoeders. Hoe zij met anderen omgaan en hoe zij met het kind omgaan. En daarbij wordt er genoeg rekening gehouden met het belangen, wensen en behoefte van het kind. Dit bepaalt ook zijn sociale vaardigheid. Hier wordt dan ook goed opgelet bij Trots.

Hoe grijp je in?

Probeer straf te vermijden. Geef veel aandacht aan wat het kind goed doet, waardoor hij vanzelf dat goede gedrag gaat herhalen. Kijk ook eens naar de situatie waarin ongewenst gedrag vaak voorkomt. Misschien kun je daar wat aan

veranderen. (Bijvoorbeeld twee kinderen die altijd ruzie maken als ze naast elkaar aan tafel zitten. De twee kinderen dan uit elkaar te zetten de volgende keer.)

Lik-op-stuk beleid

Je confronteert het kind op deze manier met de gevolgen van zijn (ongewenste) daden. Daar kun je al heel jong mee beginnen. Bijvoorbeeld: laat de peuter zelf een doekje halen als hij iets heeft omgegooid. Of laat hem de toren van zijn vriendje herbouwen als hij die (expres) heeft omgeschopt. Een straf moet juist heel direct zijn, het moet verband houden met het geen dat misgaat.

Als het kind of jij erg boos wordt, is het ook goed hem even apart te zetten. Even afkoelen allebei. Zet hem niet in de box, anders ziet hij dit als strafplek i.p.v speelplek, zet hem niet in een donkere ruimte en doe nooit de deur op slot. Een paar minuten op een stoeltje in de hoek en jullie kunnen er allebei weer tegen. En vooral niet vergeten: daarna weer vriendjes worden.

Kinderen die de grenzen overschrijden hebben wij ook als consequentie na een aantal waarschuwingen (aantal waarschuwingen afhankelijk van de ernst van de situatie en/of het alternatief geboden is of niet) het kind even apart te zetten op een stoeltje. Dit kun je doen bij een kind vanaf ongeveer 2 jaar. Daar wordt rustig maar duidelijk uitgelegd waarom het kind daar zit en wat het gewenste gedrag of verwachting precies was. Zo oud als het kind is zoveel minuten blijft het kind dan even apart op het stoeltje zitten net in het zicht van de pedagogisch medewerker.

Vervolgens na de "time out" praat de pedagogisch medewerker met het betreffende kind. Benoemd het gewenste gedrag, laat het kind zo nodig sorry zeggen tegen andere betrokkenen en geeft daarna een knuffel of high five om zich daarna weer te mengen in de groep. Maar nogmaals wordt er straf met mate gegeven.

Sorry zeggen

Bij Trots vinden wij het ook belangrijk dat als een kindje een ander kindje bewust pijn doet of bijvoorbeeld speelgoed afpakt van een ander kind dat het kind sorry leert zeggen. Er wordt ook uitgelegd waarom het kind sorry moet zeggen. Vaak vinden peuters dit lastig om te zeggen. Sorry "zeggen" kan dan ook via een gebaar zijn als een aai over de bol, een kusje, een knuffel, zelf het speelgoed terug geven in geval van afpakken of high five. Als het kind nog te

jong is om het te zeggen zegt de pedagogisch medewerker dit zelf waar het kind bij is zodat het kind dit wel aanleert.

Leren vragen

Als kinderen op de leeftijd komen dat zij verbaal duidelijk kunnen maken wat zij bedoelen dan leren wij de kinderen ook aan dingen te gaan vragen en vertellen. Peuters kunnen soms gaan "jammeren" zonder met woorden te vertellen wat er is. De pedagogisch medewerkers zeggen dan tegen de peuter dat hij of zij moet praten/vertellen wat er aan de hand is anders "begrijpen" wij het niet. Zo leert het kind zich steeds meer verbaal te uiten.

